

fordi hun lader sit Barn faa Lov til at være Barn, passe sin Skole, sine Lektier og lege lidt.

Det er svært for disse Unge at komme hjemme fra og ud i et Hjem, hvor de skal arbejde efter en udygtig Husmoders Kommando.

Der jages og skældes med den unge Pige den hele Dag; det er under disse Forhold, at der skabes daarlige og samvittighedsløse unge Piger.

Fruen skriver, at vi først og fremmest skulde lære de Unge Pligt i Stedet for Ret. Jeg maa spørge Fruen: »Ved De ikke, at vi har vor egen Fagskole i Rosen-gaarden 14, hvor vi ved 4 Lærerinders Assistance udfører et stort Arbejde, for at uddanne vore unge Standsfæller i alt det Arbejde, som findes i Hjemmet. For Tiden har vi her 36 Elever paa Fagskolen, og over 800 unge Piger har gennemgaaet Kursus«.

Jeg inviterer herved Fruen til at aflægge et Besøg paa vor Fagskole; det vil sikkert interessere Dem, og jeg tror, bevirke, at De bliver lidt mildere stemt næste Gang de fælder Dom over de organiserede Husassistenters Arbejde.

Marie Christensen.

Kvindernes Afholdsuge.

—o—

„Fællesrepræsentationen for københavnske Afholdsorganisationer“ havde indbudt Repræsentanter for en Del københavnske Kvindeorganisationer til et Møde den 5. Februar, hvor følgende Oplysninger om den paatænkte Uge meddeltes:

„Ugen“ har to Opgaver, en indadtil og en udadtil.

Indadtil er det foreslaaet, at man i de enkelte Afholdsforeninger lader Kvinderne have Førstepladsen ved det Møde, Foreningen ordinært afholder i den Uge. Kvindens Arbejde og Betydning for Ædruelighedsspørgsmaalet skulde da drages i Forgrunden ogsaa, ved at Kvinderne ledede Mødet, talte og i det hele assisterede. Der har jævnlig lydt Røster om, at man ikke gav Kvinderne den Stilling, de havde Krav paa. Det er f. Eks. sjældent at træffe en Kvinde som Formand, ligesom de ledende og repræsenterende Stillinger væsentlig er beklædt af Mænd. I Som-

mer, da Afholdsbevægelsen fejrede sit 35 Aars Jubilæum i København, var der blandt 17 officielle Dirigenter og Talere kun een Kvinde, og i de enkelte Selskabers Hovedbestyrelser er der en lignende Mangel paa Kvinder. En saadan Uge haaber man vil bringe en Forandring paa disse Omraader, saa at Kvinderne kommer til at indtage en mere fremtrædende Stilling, som deres Medlemsantal og Arbejde berettiger dem til.

Denne indadgaaende Agitation skal være Ugens Hovedopgave.

Udadtil skulde Arbejdet bestaa i, at de stedlige Afholdsforeninger skulde søge at faa alle Arter af Kvindeorganisationer i Tale, for saa vidt deres Formaal kan have Berøring med Ædruelighedsspørgsmaalet, — ved at man indbyder Kvinderne i Almindelighed og Kvindeforeningerne i Særdeleshed til Mødet, — eller ved at man arrangerer Fællesmøder med Kvindeforeningerne, — eller ved at Kvindeforeningerne selv tager Spørgsmaalet frem til Drøftelse i deres Foreninger. Under en af disse Former kan Kvindernes Betydning for Ædruelighedsspørgsmaalet drøftes med særligt Henblik

terne. Men den tilhører kun de vise, som dyrker Menneskekærlighed, øver Retfærdighed, foragter Smiger, som kender deres rette Venner og frygter Sandhedens Røst. Saa længe I ikke hæver jer op til at blive saadanne Mennesker, Medborgere, nytter det Jer ikke at I taler Frihedens Sag; der gror ingen Frihed i Eders Spor, kun Tøjlesløshed, og før eller senere bliver I selv denne Tøjlesløsheds Bytte. Der kommer en Tid, hvor I beder om Brød, men man giver Eder Lig, og gør jer til Slaver. Jeg véd vel, at i en forblindet Tid, hvor Partiaanden raader, vil enhver, som erklærer sig for Venner af de dødsdømte og landsforviste, løbe Fare for at komme til at dele disses Skæbne. Men jeg frygter ikke Døden, jeg frygter kun for at blive delagtig i Forbrydelsen, og jeg vil ikke købe mig en Dag mere af mit Liv med en fejg Handling.

Ve over en Tid, ve over et Folk, hvor den, som vidner for Sandhedens Sag, løber Fare for sit Liv, og lykkeligt den, som er stærk nok til at gaa denne Fare under Øjnel! I maa nu selv afgøre, om det stemmer med Jer Interesse at domfælde mig efter for-

udfattede Meninger uden Beviser og uden Hjemmel i nogen Lov.“

Under Forhøret afslog hun bestemt at svare paa Forhørsdommerens Spørgsmaal om, hvor hun formodede, Roland i Øjeblikket befandt sig. „Enten jeg ved det eller ikke véd det, hverken bør eller vil jeg svare Dem herpaa.“

Baade den offentlige Anklager og Dommeren gjorde alt, hvad der stod i deres Magt, for at afkorte hende Svar eller faa hende til at svare, som de ønskede det. Harmfuld over denne Fremgangsmaade vendte hun sig tilsidst til Skriven og udbød i en befallende Tone: „Tag Pennen og skriv: „En anklaget har kun at aflægge Regnskab for sine egne Handlinger, ikke for andres. Hvis man ikke gennem fire Maaneder havde nægtet Roland den Ret, han saa indtrængende forlangte, at fremlægge sine Regnskaber offentlig, havde han ikke været tvungen til at tage Flugten, og jeg ikke til at skjule hans Opholdssted, forudsat at jeg véd, hvor det er. Jeg kender ingen Lov, ifølge hvilken man kan forlange, at Mennesker skal for-

raade de Følelser, som er dem af Naturen dyrebarest.“

Her afbrød den offentlige Anklager hende med den Erklæring, at med saadan en Sladresøster blev man aldrig færdig, og Forhøret sluttedes. Men endnu en Gang vendte Madame Roland sig til sine Dommere:

„I kan sende mig paa Skafottet,“ sagde hun uforfærdet, „men I kan ikke fratage mig den Glæde, jeg føler ved min gode Samvittighed og min Overbevisning om, at Eftertiden vil hævne Roland og mig ved at brænde-mærke vore Forfølgere med evig Skændsel.“

Med Smil om Læben tog hun Afsked med sine Dommere; hendes sidste Ord til dem var: „Jeg ønsker Dem til Gengæld for alt det onde, De har ønsket at tilføje mig, en Fred som den, jeg selv føler, hvor dyrt jeg end maa betale den.“

— En Mand, som opholdt sig i Conciergeriet samtidig med Madame Roland og nær var kommen til at dele hendes Skæbne, har skildret hendes og de fængslede Girondineres sidste Dage. Han skriver om hende:

„Skönt hun ikke længer var i sin